



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobkyně: **K. O. E.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2013, č. j. OAM-117/ZA-ZA13-P20-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR (dále jen žalovaný) ze dne 29. 4. 2013, č. j. OAM-117/ZA-ZA13-P20-2013 bylo rozhodnuto tak, že žalobkyně je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) povinna setrvat v Příjímacím Středisku Zastávka až do vycestování, maximálně však do 8. 8. 2013.

Žalobou ze dne 31. 5. 2013 se domáhala žalobkyně zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného z důvodu chybné aplikace ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu v souvislosti s ust. § 3, § 50 odst. 4 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, odůvodnění neobsahuje předepsané zákonné náležitosti. Dále namítla porušení ust. § 31 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951.

Dále uvedla, že na území ČR se nachází bez cestovního dokladu, cestovní doklad nikdy nevlastnila, nikdy neučinila kroky nutné k jeho pořízení.

V návaznosti na ust. § 3 odst. 4 zákona o azylu dále uvedla, že pokud žalovaný dospěl k závěru o nedostatečném zjištění totožnosti žalobkyně, měl být takový závěr opřen o další důvody, např. neochotu žalobkyně se správním orgánem spolupracovat, uvádění rozporných informací ohledně své totožnosti a důvodu přicestování bez cestovního dokladu. Žalobkyně ihned po vstupu na území ČR podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, totožnost osvědčila čestným prohlášením. V této souvislosti se odvolala na článek 31 Ženevské úmluvy z roku 1951.

Ze Zprávy Komise Rady a Evropského parlamentu o provádění Směrnice 2003/9/ES ze dne 27. 1. 2003 vyplývá, že „...zadržení žadatele o azyl je podle Směrnice výjimkou ze všeobecného pravidla o volném pohybu, jež je použitelná pouze v případě nutnosti“. Tím, že ihned po příjezdu na území ČR se dostavila do přijímacího střediska za účelem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, nebylo postupováno v souladu s citovanými právními předpisy. Sdělila dále, že předložila řidičský průkaz a prokázala svou totožnost čestným prohlášením.

Dle jejího názoru byly splněny podmínky podle ust. § 46a) odst. 1 zákona o azylu, dle kterého mimo jiné nemůže být uložena povinnost setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně po dobu 120 dní, pokud uvedená osoba byla podrobena vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Jako důkaz předložila zprávu psycholožky Mgr. Marcely Landové ze dne 12. 4. 2013 potvrzující doporučení přemístit žalobkyni do Pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí. V lékařské zprávě ze dne 30. 5. 2013 uvádí, že jmenovaná trpí depresemi, nespavostí, což ji fyzicky i psychicky značně vyčerpává.

V případě umožnění žalobkyně opustit přijímací středisko by tato měla možnost se dříve zapojit do programu organizace La Strada a získat adekvátní psychologickou a psychiatrickou pomoc za účelem zlepšení jejího stavu a překonání traumat, která přežila.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 11. 6. 2013 popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní, navrhl, aby soud žalobu zamítl. S odkazem na obsah příloženého správního spisu a na vydané rozhodnutí žalovaného uvedl, že postupoval v souladu se zákonem, zjistil skutečný stav věci, tedy že žalobkyni lze považovat za osobu, jejíž totožnost nebyla spolehlivě zjištěna. Je zřejmé, že žalobkyni byla uložena povinnost setrvat v Přijímacím Středisku v Zastávce u Brna v souladu s ust. § 46 písm. a) odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť žadatelka nemá cestovní doklad ani jiný srovnatelný doklad

o totožnosti, předložený řidičský průkaz tuto roli samotný plnit nemůže, neboť ho nelze považovat v případě žalobkyně za spolehlivě prokazující její totožnost. Upřednostnil poznatky ze své úřední činnosti, když nepovažoval řidičský průkaz vydaný v Nigérii za dostatečný průkaz totožnosti, neboť k jeho vydání nepotřebuje uchazeč předložit jakékoliv doklady osobní identifikace. Žádné jiné (další) důvody, jak je namítáno v žalobě, k přijetí tohoto závěru, správní orgán nepotřebuje; zákon mu takovouto povinnost neukládá.

Tvrzení žalobkyně, že je zranitelnou osobou ve smyslu § 46a zákona o azylu, žalovaný neuznal za důvodné. Argumentoval tím, že v rámci správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by svědčily o jiném než správním orgánem přijatém závěru. K otázce týkající se jejího zdravotního stavu uvedla, že je dobrý. O traumatech a depresích hovoří až v žalobě, což dokládá dvěma lékařskými zprávami, které však nebyly součástí správního spisu. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Krajský soud v Brně vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2013, č. j. OAM-117/ZA-ZA13-P20-2013 i z obsahu správního spisu, v němž je založen předávací protokol cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR ze dne 8. 4. 2013, žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 4. 2013, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 4. 2013. Z uvedených podkladů vyplynulo, že žalobkyně má státní občanství Nigérie, je svobodná, bezdětná. Na území ČR vstoupila dne 7. 4. 2013, v ČR je poprvé, v minulosti o azyl nikdy nežádala. Nemá žádný cestovní doklad, jako doklad totožnosti předložila řidičský průkaz vydaný v Nigérii. K dotazu ohledně zdravotního stavu uvedla v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že je dobrý, na otázku položenou v rámci pohovoru, „jaký je v současné době její zdravotní stav,“ odpověděla, že je v pořádku.

Krajský soud v Brně o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nenavrhli, aby soud projednání věci nařídil jednání. Žalobkyně byla v poučení napadeného rozhodnutí řádně poučena o tom, že navrhnout jednání ve věci je nezbytné nejpozději do pěti dnů ode dne podání žaloby. Učiněný návrh však neprovedla.

Žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže:

- a) nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele,
- b) žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti,
- c) je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V řízení bylo prokázáno, že u žalobkyně při podání žádosti o mezinárodní ochranu nemohla být spolehlivě zjištěna její totožnost, neboť nedisponovala žádnými cestovními doklady. Doklad, který předložila – řidičský průkaz – Nigerijské federativní republiky, č. BENO4533 AA platný do dne 29. 3. 2014, nebyl kvalifikovaným podkladem pro průkaznost její totožnosti, neboť z úřední činnosti žalovaného je známo, že k vydání řidičského průkazu není v dané zemi potřeba předložit jakýkoliv doklad osobní identifikace, tzn. že nelze vyloučit uvedení nepravé identity v takovém průkazu. Je tedy nesporné, že žalobkyně nedisponuje takovým věrohodným dokladem, kterým by byla bez jakýchkoliv pochybností její totožnost prokázána, řidičský průkaz vydaný v Nigerijské federativní republice není důkazem spolehlivě osvědčujícím totožnost osoby.

Nedůvodná je i námitka žalobkyně, že došlo k porušení ust. § 3 odst. 4 zákona o azylu i Směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. 1. 2003, neboť postup žalovaného nebyl v rozporu s citovanými právními podklady. Žalobkyně v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany opakovaně k jejímu zdravotnímu stavu uvedla, že tento je dobrý, v pořádku. Teprve v žalobě se zmínila o depresivních a traumatických stavech, které prožívá, a které doložila dvěma lékařskými zprávami Mgr. Marcely Landové ze dne 12. 4. a 30. 5. 2013. Jestliže v žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané dne 11. 4. 2013 sama hodnotila zdravotní stav jako dobrý, přičemž dne 12. 4. 2013 byla vydána lékařská zpráva Mgr. Marcely Landové neodpovídající jejímu tvrzení, poté dne 24. 4. 2013 opět potvrdila, že její zdravotní stav je v pořádku, pak předložené lékařské zprávy (včetně zprávy Mgr. Marcely Landové ze dne 30. 5. 2013), vyznívají nevěrohodně.

Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný se nedopustil porušení právních předpisů ČR, neboť postupoval v souladu s příslušnou právní úpravou, která mu umožňuje uložit žadateli o mezinárodní ochranu povinnost setrvat v přijímacím zařízení za splnění zákonem stanovených podmínek. Cílem uvedené právní úpravy je minimalizace zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci či jiné nelegální aktivity. Tímto je dána ministerstvu dispoziční pravomoc rozhodnout v konkrétních případech o povinnosti žadatele po celou dobu řízení až do vycestování setrvat v přijímacím středisku.

Soud proto shodně s žalovaným, u žalobkyně shledal naplnění všech podmínek pro aplikaci ust. § 46a zákona o azylu. U žalobkyně nešlo o nezletilou osobu bez doprovodu, rodiče s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobu s vážným zdravotním postižením, těhotnou ženu nebo osobu, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Soud konstatuje, že zákon jako důvody pro aplikaci ust. § 46a citovaného zákona taxativně vymezuje, že nebyla-li spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, rozhodne žalovaný o povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, v daném případě maximálně do dne 8. 8. 2013. Proto se také žalovaný nemusel zabývat dalšími důvody. Rovněž i soud žalobní pokládal námitky za neopodstatněné, neboť jmenovaná splňovala první důvod uvedený v ust. § 46a, a to, že nebyla spolehlivě zjištěna její totožnost.

S ohledem na uvedené skutečnosti, soud žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. června 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová